

REBECCA

PRÍBEH LÁSKY A ZRADY OD NAJÚSPEŠNEJŠEJ

YARROS

AUTORKY NEW YORK TIMES

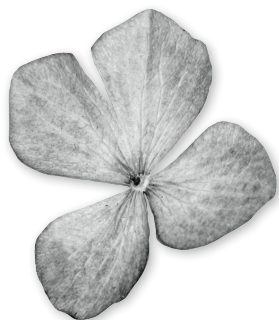


PRETOŽE
TI
VERÍM

IKAR

PRETOŽE
TI,
VERÍM

REBECCA
YARROS



PRETOŽE
TI
VERÍM

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

PRETOŽE TI VERÍM

Rebecca Yarros
The Great and Precious Things

Copyright © 2020 by Rebecca Yarros
All rights reserved.

Translation copyright © 2026 by Hana Bojmírová
This edition is published by arrangement with
Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC
Cover design © 2026 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0689-8

*Môjmu otcovi,
ktorého ruky mi nikdy nedovolia spadnúť.
Mám ťa rada, oci.*



Prvá kapitola

CAMDEN

Pľúca ma páľili, keď som sa zhlboka nadýchol a lapal po kyslíku, ktorý tam nebol. Z túžby po cigarete, hoci fajčiť som prestal pred šiestimi rokmi, mi až brneli končeky prstov. Takto na mňa pôsobila nadmorská výška vždy – aspoň čo sa týkalo tej časti s dýchaním.

A chuť na cigaretu? Tá bola zásluhou mestečka Alba v Colorade s populáciou šesťstoštyridsaťdeväť obyvateľov. Presne tak to hlásala tabuľa, ktorú som minul pred niečo vyše kilometrom. Na druhej strane, nechystal som sa veriť tabuli, ktorú neaktualizovali od čias, keď som ešte nebol na svete – to bolo v mojom rodnom mestečku bežné.

Odkedy som odišiel, nič sa v ňom nezmenilo a v tom spočíval zmysel celého mesta. Hneď ako sa skončili dobre udržiavané asfaltové cesty, začínala sa Alba. Najzachovalejšie mesto duchov v Colorade, ktorého ulice v lete zaplavili turisti a tak ho udržali pri živote po celú dlhú zimu.

Suma na stojane benzínovej pumpy stúpala. Natiahol som ruky smerom k neskorému popoludňajšiemu slnku a zasneženým vrcholom nado mnou a vracal život do svalov, ktoré som mal príliš stuhnuté z cesty zo Severnej Karolíny. Marcový vánok preťal moju únavu a jeho ľadový dotyk som privítal na

odhalenej koži na bruchu. Tu hore, v nadmorskej výške tritisíc metrov, rozhodne nevládlo počasie na tričko.

Moju pozornosť zaujalo povzdychnutie. Otočil som sa k minivanu, ktorý pred chvíľou zastavil za mojím džípom. Civela na mňa blondínka s príliš veľkými snečnými okuliarmi a páperovou bundou. Jednu nohu mala na betóne a druhú v aute, akoby niekto počas nastupovania zastavil čas.

Spustil som ruky a tričko sa vrátilo na miesto, zakrylo tetovaním pokrytú časť brucha, ktorú si bezpochyby všimla.

Rýchlo pokrútila hlavou a začala tankovať benzín.

Aspoň sa neprežehnala a neušla.

Buď sa presťahovala do Alby počas posledných desiatich rokov, alebo sa moja poveseť, odkedy som vstúpil do armády, trochu zlepšila. Dopekla, možno na mňa obyvatelia Alby úplne zabudli.

Dotankoval som a zamieril do malého obchodu kúpiť si niečo na pitie. Len boh vedel, čo bude mať otec v chladničke.

Keď sa ozval zvonček a dvere za mnou sa zatvorili, kývol som na pozdrav staršiemu mužovi, ktorý sa opieral o pult. Vyzeralo to, že čerpaciu stanicu ešte stále vlastní pán Williamson. Zdvihol huňaté strieborné obočie a rýchlo sa usmial. Potom si ma znovu prezrel, zmätene zažmurkal a úsmev zmizol. Napokon ma spoznal a prižmúril oči.

Vyzerá to tak, že moja reputácia je stále živá a nedotknutá.

Rýchlo som si vybral niekoľko fliaš vody zo skromnej ponuky a odniesol ich k pokladnici.

Starý muž pri blokovaní prechádzal očami po mojich rukách a fľašiach, akoby som ich chcel ukradnúť alebo čosi také. Bol som všeličím, nie však zlodejom.

Znovu zacinkal zvonček a Williamson sa viditeľne uvoľnil. „Dobré popoludnie, poručík Hall,“ pozdravil svojho najnovšieho zákazníka.

Úžasné.

Ani som sa neobťažoval obzrieť. Ten tvrdohlavý, protivný, večne kritizujúci starec ma nenávidel...

„No doriti. Cam?“

S odznakom tu nestál Tim Hall, ale jeho syn Gideon.

Gideonove ústa zostali bezvýrazne otvorené, svetlohnedé oči vypleštené od šoku.

Bol to podobný výraz, ako keď nás Xander na jeseň v prvom ročníku strčil do dievčenskej šatne. Nikdy som sa bratovi za jeho pokus o šikanovanie patrične nepoďakoval – niežeby niekto veril, že by sa Xander znížil k niečomu takému. Koniec koncov, on bol ten dobrý syn.

„Myslím, že policajti v uniforme by nemali nadávať.“ Rýchlo som si ho prezrel. Oproti svojmu otcovi bol Gid ešte stále v príliš dobrej forme na to, aby mu viselo brucho cez opasok.

„Na rozdiel od vojakov?“ odvetil.

„Vlastne za to dostávame bonusové body a okrem toho nie som v uniforme.“ Nemal som ju už sedemnášť dní. „Vie tvoje otec, že si mu ukradol odznak?“

„Naozaj? A vie tvoj...“ Vzdychol si. „Dofrasa, nič mi nenapadá!“ K jeho smiechu sa pridala ten môj. „Rád ťa vidím!“ Prudko si ma pritiahol do objatia, pobúchal ma po chrbte a jeho odznak sa mi pri tom zaryl do hrude.

„Aj ja teba.“ Uškrnul som sa, keď sme od seba odstúpili. „Vlastne si zrejme jediný, koho rád vidím.“

„Ale no tak. A čo tuto pán Williamson?“ Gid sa pozrel ponad moje plece a nech už videl na jeho tvári akýkoľvek výraz, mykol sa. „Dobre, tak jeho možno nie.“

„Nikdy ma nemal príliš v oblube,“ pokrčil som plecami, dobre si uvedomujúc, že ma počuje.

„Keď si tu bol naposledy, niekoho si vyhodil cez to okno.“ Gid ukázal na sklo, ktoré už dávno vymenili. „Človeče, ako dávno to bolo? Pred štyrmi rokmi?“

„Šiestimi,“ odpovedal som automaticky. Z toho mála vecí, ktoré som si z tej noci pamätal, bol dátum stále celkom jasný.

„Šiestimi, správne.“ Gideonov výraz sa zmenil – bezpochyby si spomenul, prečo som naposledy prišiel do Alby.

Sullivanov pohreb.

Hrozilo, že ma zaplaví smútok a ukradne mi aj zvyšky kyslíka v pľúcach. No po milióny raz, odkedy sme Sullyho pochovali, som ho zahnal.

Bože, stále som počul jeho smiech...

„Zaplatíš za tieto vody, Camden?“ spýtal sa pán Williamson.

„Áno, pane,“ odpovedal som, vďačný za vyrušenie, a vrátil sa k pokladnici, aby som uhradil nákup. Neušiel mi záblesk prekvapenia na Williamsonovej tvári nad mojím tónom a nad tým, ako som mu poďakoval, keď som vzal tašku a ustúpil nabok.

„Zabije ťa to,“ povedal som Gideonovi, keď si bral šesť balení limonády.

„Ty a Julie, človeče,“ zašomral si popod nos, keď podával svoju debetnú kartu. „To sa človek nemôže v pokoji napiť?“

Zvláštne. Usmieval som sa viac než za celý posledný mesiac. „Ako sa má Julie a deti?“

„Privádzajú ma k pitiu.“ Zdvihol limonádu do vzduchu. „Nie, sú skvelí, naozaj. Julie teraz pracuje ako zdravotná sestra, čo by si vedel, keby si niekedy vstúpil do sveta sociálnych sietí.“

„Nie, ďakujem. Aký to má zmysel?“

Gideon poďakoval pánovi Williamsonovi a vyšli sme von. „Aký to má zmysel? Neviem. Čo tak udržiavanie kontaktu so svojím najlepším kamošom?“

„Na to máme e-mail. Sociálne siete sú pre ľudí, ktorí si potrebujú porovnávať životy. Svoje domy, dovolenky, úspechy. Nevidím dôvod, aby som stál každý večer na verande s megafónom a hlásil, čo som mal na večeru.“

„Keď už hovoríme o večeri, ako dlho zostaneš v meste?“ spýtal sa, keď sme zastali medzi mojím džípom a jeho vyblednutým služobným autom. „Viem, že Julie by ťa k nám rada pozvala.“

„Nadobro,“ odpovedal som, skôr než by som stihol tie slová prehltnúť.

Zažmurkal.

„Áno, aj mne chvíľu trvalo, kým som to spracoval.“ Pozrel som sa na hory, medzi ktorými spala Alba. Hory, o ktorých by som sa zaprisahal, že ich už nikdy nevidím.

„Odišiel si z armády? Myslel som si, že si buduješ kariéru.“
To som si myslel aj ja. Ďalšia vec, ktorú som mohol oplakávať.

„Dôstojník Malone?“ ozval sa vo vysielateľke chrapľavý ženský hlas.

„Marilyn Lakewoodová je stále na dispečingu? Koľko má, sedemdesiat?“

„Sedemdesiatsedem,“ opravil ma Gideon. „A skôr než sa spýtaš, Scott Malone má dvadsaťpäť a je ako obrovská osina v mojom zadku.“

„A čo si čakal od starostovho decka?“

„Starostovo decko? Kedy naposledy si hovoril s...“

„Dôstojník Malone?“ zopakovala Marilyn a podráždenie vynieslo jej hlas do výšin.

„Potrebuješ to vziať?“ kývol som hlavou smerom k vysielateľke na jeho pleci.

„Musí to vziať Malone,“ zašomral a pokrútil hlavou. „To sa asi Genevieve Dawsonová zase sťažuje, že má na dvore mačku Livingstonovcov. Ak je to niečo vážne, Marilyn mi zavolá. Teraz ma zasväť. Kedy si sem prišiel? Vrátil si sa nadobro? Akože si sa sem presťahoval? Na miesto, ktoré si nazval satanovým zad...“

„Zavolať mi Xander,“ prerušil som ho s polopравdou ešte skôr, ako by mi stihol pripomenúť ďalší dôvod, prečo som sa zaprisahal, že sa sem nikdy nevrátim. „Keďže prešlo už šesť rokov, zdvihol som.“

„Tvoj otec,“ povedal Gideon potichu.

„Môj otec.“

Nastala medzi nami tichá chvíľa porozumenia.

„Gideon Hall!“ ozvala sa Marilyn cez vysielateľku.

„Poručík,“ zašepkal smerom k nebu a odpovedal. „Áno, Marilyn?“

„Keďže náš zázračný chlapec neberie telefón, hlásenie podávam tebe. Vyzerá to tak, že Dorothy Powersovej sa opäť stratil Arthur Daniels. Prebrala sa zo spánku a on bol preč.“

Žalúdok sa mi stiahol a pohľadom som skĺzol k hore. Podľa Xandera sa otec na svoju opatrovatelku vykašľal niekoľkokrát do týždňa, ale nikdy sa nevzdialil od domu. Veľmi tomu nepomáhalo, že Dorothy Powersová bola staršia než otec a pravdepodobne potrebovala vlastnú opatrovatelku.

„Som na ceste. Zvolaj obvyklých pátračov,“ Gideon zachytil môj pohľad a potom zložil ruku z vysielacky.

„Môj otec.“ Ako ďaleko sa mohol dostať?

„Tento mesiac je to už druhýkrát,“ zovrel pery do rovnej čiary. „Zamierim na stanicu zobrať niečo s pohonom na všetky štyri kolesá. V hliadkovom vozidle sa k vám hore nedostanem.“

„Naskoč ku mne. Odveziem ťa,“ bol to skôr rozkaz než návrh, nechcel som čakať. Môj džíp mal zvýšený podvozok, poriadne pneumatiky, motor V-8 a viac než dostatočné schopnosti pohonu štyroch kolies, aby prežil apokalypsu. Navyše cesta k otcovi nebola v tomto ročnom období až taká zlá.

Súhlasil a o minútu sme vyšli na Gold Creek Drive, ktorá slúžila ako hlavná mestská tepna – bez potreby semaforov, no mohli tadiaľto prechádzať aj snežné skútre.

„Ako dlho si bol preč?“

„Šesť rokov.“ Strelil som po ňom pohľadom. Nepovedal som mu to už?

„Nie, mám na mysli dnes. Kedy si odišiel z domu? Bola Dorothy už hore? A čo tvoj otec?“ Už prechádzal prstom po mobile.

„Rád by som ti pomohol s časovým harmonogramom, ale ešte som nebol doma,“ načiahol som sa k zadnému sedadlu štvordverového Jeep Wrangler Rubicon.

„To si práve teraz prišiel do mesta?“ Ukázal na tašky a škatule, ktoré boli mojimi jedinými spoločníkmi počas dvetisíc kilometrov dlhej cesty.

„Áno,“ odpovedal som, keď sme míňali poslednú budovu v Albe z päťdesiatych rokov. Prešli sme cez most, ktorý preklenul všetkých tridsať metrov rieky Rowan Creek, kde sa končila zasnežená spevnená vozovka. To znamenalo náš vstup do časovej kapsule, ktorá udržiavala Albu pri živote. „Napadlo mi,

že by bolo dobré natankovať. Nieкто mi raz povedal, že s plnou nádržou sa policajtom uteká ľahšie.“

Nalavo odo mňa sa začínala Hlavná ulica. Drevené budovy s plechovými strechami lemovali obe strany poľnej cesty, ktorá sa v nasledujúcich mesiacoch zaplní turistami, túžiacimi zažiť pravé banícke mestečko starého západu z roku tisícosemstodevätidesiat.

„Ten nieкто už vyrástol. Prosím ťa, nenúť ma, aby som ťa prenasledoval. Toto auto je poriadna mašina. Možno poviem Julii, že som objavil perfektný darček k narodeninám.“

„Jasné, ak k nemu dostaneš aj rebrík.“ Odbočili sme na Hamilton place, na ktoré sa minuli všetky peniaze z grantu na obnovu. Sneh sa hromadil v tieni stavieb, ktoré už dávno prišli o strechy, okná alebo steny.

„Sklapni. Nie všetci meriame meter deväťdesiattri.“

„Všetko je to o genetike. Mohlo by nám to aspoň pomôcť ľahšie zbadáť otca.“

„Nájsť ho je ľahké, ale, Cam... je to s ním dosť zlé,“ povedal mi Gideon, keď sme zabočili na Rose Rowan Road a začali stúpať vyššie. „Posledné razy, keď som ho videl, buď nevedel, kto som, alebo si myslel, že som môj otec.“

Zovrel som ruky na volante. „V starostlivosti oňho už Xander dosiahol svoj limit. V podstate mi povedal, aby som sa sem vrátil, inak otca pošle do domova v Buena Viste, čo by úplne zmarilo otcovo vyhlásenie ‚tvoja matka zomrela v tomto dome a umriem v ňom aj ja‘.“

„Nezabudni, čo si chcel povedať,“ priložil si telefón k uchu. „Hej, pani Powersová. Áno, tu Gideon.“ Odmlčal sa a pošúchal si koreň nosa. „Viem, že ste. Viem, že áno. Nájdeme ho, máme niekoľko pátračov na... Aha, naozaj? Dobré. To nám pomôže. Budeme tam asi o štyri minúty.“

Konečne som odbočil k otcovmu pozemku a zanádal na podmienky. Jarný prívál vody cestu vždy poriadne poznačil, ale teraz vyzerala, akoby ju roky nikto neudržiaval. Zvlnenie, ktoré bolo bezpochyby pod napadaným snehom, sa dalo ľahko opraviť, ale hlboké brázdy pripomínajúce kaňon, vyhlbené

mini riečkou, ktorá momentálne rozožierala pravú stranu príjazdovej cesty, si vyžadajú pri oprave viac úsilia.

Niežeby som v Afganistane alebo na iných miestach, kde som nikdy nemal byť, nevidel aj horšie cesty, no tu išlo o moju zasranú príjazdovú cestu.

Gideon zavesil, keď som zastavil a zaradil pohon všetkých štyroch kolies.

„Ako sem Dorothy chodí každý deň?“ spýtal som sa, keď sme začali stúpať. Džíp sa rozkýval s dostatočnou silou, aby sa pohli škatule, ktoré som mal vzadu. A keď sme prešli tienistou, zľadovatenou zákrutou, Gideon sa chytil železnej výstuže džípu. Toto konkrétne miesto sa vždy roztopilo ako posledné.

„Prechádza cez pozemok Bradleyovcov. Všet, sudca si udržia príjazdovú cestu vydláždenú a čistú.“

Ich pozemok susedil s naším, ale bolo by to desať minút navyše a ja som nemal náladu na vyhliadkovú jazdu... ani na Bradleyovcov.

Bože, ak na svete existoval niekto, kto mal právo nenávidieť ma viac, ako som nenávidel sám seba, tak práve...

Moju pozornosť upútalo mihnutie čohosi modrého v spätnom zrkadle.

Gideon sa obzrel dozadu. „Xander,“ odpovedal na moju nevyšlovenú otázku. „To je jeho auto.“

„Tak, toto bude zábava.“

„Privítanie?“ spýtal sa.

Keď sme prešli poslednou serpentínou a vyšli na čistinku, neskrývane som ho ignoroval. Za posledných desať rokov som sa sem vrátil len raz, ale tento výhľad som videl takmer každú noc vo svojich snoch.

Zapadajúce slnko sa odrážalo od okien dvojposchodovej budovy, kde som vyrastal, a pokrylo ju malebným svetlom, ktoré sa hodilo k majestátnosti hory týčiacej sa hneď za ňou.

Otec vždy vtipkoval, že je bezpečnejšie vychovávať rodinu na hornej hranici lesa, kde lesné požiare nepredstavujú takú hrozbu.

Osobne som si myslel, že má zvrátené potešenie zo života na mieste, kde je sotva dosť kyslíka na to, aby tam niečo rástlo.

Zaparkoval som, vypol motor a schmatol bundu, ktorá mi spadla na zem.

Kým Xander zastavil vedľa mňa, vystúpil som z džípu a mal na sebe zazipovanú čiernu North Face bundu. Prial by som si, aby to bola moja nepriestrelná vesta. Radšej by som sa vyhýbal guľkám, ako čelil jemu – alebo otcovi, keď už na to prišlo.

„Ja... ehm... radšej,“ povedal Gideon rozpačito pred tým, než ma nechal na dvore samého. Počul som, ako sa na dome otvorili a zavreli dvere, bolo to približne v rovnakom čase, ako sa otvorili dvere na Xanderovom aute.

Obišiel prednú časť svojho vylešteného, úplne nového terénneho vozidla a uprostred toho, ako sa zapínal, náhle zme-ravel.

Zaútočili na mňa spomienky – dobré, zlé aj tie najhoršie. V podstate v tomto poradí.

Rukou si prehrabol svoje dokonalé blond vlasy ako bábika Ken a nadýchol sa. „Camden.“

„Xander,“ napravil som si šiltovku.

Asi sme mali obaja niečo, čo sme robili vždy, keď sme boli nervózni.

Príliš sa nezmenil. Tie isté modré oči. Rovnaká štíhla postava. Otcov genetický dar tomuto svetu. Môj protiklad v každom ohľade.

Pokrútil hlavou, akoby sa snažil nájsť slová. No namiesto toho, aby vymenoval všetky spôsoby, akými som našu rodinu sklamal, prešiel cez rozpadnutú cestu a objal ma.

„Som rád, že si doma.“

Jeho slová sa zarezali hlbšie, než by dokázala akákoľvek urážka. Urážky som zvládal – bol som na ne pripravený.

Ale proti spôsobu, akým sa odtiahol, stlačil mi ramená a usmial sa na mňa – cez zovreté pery a so stiahnutým obočím, bojujúc s emóciami, ktorých som ja už nebol schopný –, som si nevedel vybudovať obranu.

Zasmial sa, no ten zvuk znel ťažko, ako šesť rokov neprítomnosti. „Si obrovský. Čím vás chlapov z Delta Force krmia? A čo je toto?“ Ustúpil a gestom ukázal na moje strnisko.

„Green Beret, nie Delta,“ opravil som ho s desaťročia starým vtípom a núteným úsmevom, zatiaľ čo sa mi dvíhal žalúdok.

„Áno, áno. Chlapi ako ja, ktorí nikdy nevideli akciu, to nevedia rozoznať.“ Očami mi prebehol po črtách, akoby si ich chcel zapamätať, kým zmiznem... znova. „Bože, Cam. Ja len...“

Pocítil som nevoľnosť a priepasť ľútosti a viny sa prehĺbila.

Usmieval sa, pýšil sa rovnými bielymi zubami a šťastím, aké som nikdy nezažil. „Som naozaj rád, že si doma.“

„To už si povedal.“ Bolo mi na vracanie. Ako mohol byť ku mne taký milý?

„Nuž, je to pravda.“ Potľapkal ma po pleci. „Čo keby sme išli nájsť otca?“

„Nevyzeráš, že by si si robil priveľké starosti.“

„Robím, ale nech už moje meno zabudol hocikol'kokrát, ešte nikdy sa nestratil na pozemku. Musíme ho len nájsť, skôr ako klesne teplota.“

Prikývol som a on sa otočil k domu. Teraz nebolo menej ako mínus päť, no do hodiny, keď zájde slnko, klesne teplota pod mínus dvanásť.

„Mimochodom, pekný džíp. Hodí sa k tebe,“ prehodil ponad plece.

Zatvoril som oči a niekoľko ráz sa zhlboka nadýchol. Chcel som, aby mi žľč skĺzla späť do hrdla. Akoby moje telo nedokázalo fyzicky zvládnuť všetky tie emócie.

Samozrejme, že mi odpustil. Samozrejme, že ma privítal s otvoreným náručím. Samozrejme, že v jeho očiach nebola žiadna zloba, len otvorená, číra láska. Nepotreboval mi vyčítať všetky moje chyby. Vždy žil príkladne, ukazoval mi, v čom sa mu nikdy nevyrovnám, jednoducho preto, že je tým, kým je.

Len čo som sa ovládol, otočil sa späť.

„Si v poriadku?“ Hlas mu klesol od obáv.

„Áno,“ klamal som. Pretože to bola jedna z vecí, v ktorých som vynikal.

„Nadmorská výška?“

„Tak nejako.“

„Daj si pozor, aby si pil dostatok vody,“ pripomenul mi a nadvihol obočie, kým som súhlasne neprikývol. Potom zamieril po schodoch na verandu.

Prvým nedostatkom, ktorý som na Xanderovi zahliadol, bola čiara prechádzajúca mu cez obočie – jazva, ktorú tam nemal, keď som ho videl naposledy. Tenká, krátka, prinútila ma bojovať s nutkaním vyvrhnúť obed na príjazdovú cestu.

Jazva, ktorá mu ostala po tom, čo som ho hodil cez Williamsonovo okno.

Xander bol v polovici schodov, keď sa rozleteli vchodové dvere a z domu vybehol Gideon.

„Má zbraň!“ zakričal.

Xander zastal, otočil sa a sledoval Gideona, ako zbehol po schodoch smerom ku mne.

„Čože?“ prišpendlil som Gideona pohľadom v nádeji, že zmení to stupídne tvrdenie.

„Má brokovnicu! Práve mi to povedala Dorothy. Smerom od Bradleyho k nám prichádza niekoľko pátracích skupín.“ Gid prešiel okolo mňa a už hovoril do vysielacky na svojom pleci.

„Ako je, dočerta, možné, že otec má prístup k brokovnici?“ zavrčal som na Xandera.

„Ja...“ Pokrútil hlavou. „Myslel som, že sú všetky zamknuté v trezore. Schoval som od neho kľúč.“

„Do práčovne?“ spýtala sa Dorothy, keď vyšla na verandu a v ruke držala známú vyblednutú fľašu z aviváže. Čas zrejme nad pani Powersovou zlomil palicu, pretože za desať rokov, ktoré prešli, odkedy som narukoval, sa nezmenila. Vlasy mali rovnaký strieborný odtieň aj ten istý strih, siahajúci po bradu. Dokonca nosila ten istý zelený zimný kabát.

„Áno, priamo nad...“ Xander si vzdychol a pomaly zatvoril oči. „Priamo nad aviváž, ktorú odmietal používať.“

„Túto aviváž, ktorú som našla v predsieni?“ spýtala sa a venovala mu pekelný pohľad, aký rozdáujú matky.

„To bude ona.“ Zafal sánku.

„Povedz mi, že muníciu si uložil inde.“ *Povedz mi, že si si zo svojej trojročnej služby pamätal aspoň toto.*

Xander zbledol. Úžasné.

„Nájdime ho, skôr ako niekoho zabije.“ Otočil som sa na päte a zamieril späť k džípu. Na počudovanie som sa cítil lepšie, pokiaľ išlo o tú zbraň, než na tomto sentimentálnom stretnutí.

Zhodil som bundu, vyliezol na džíp a odomkol zámok na nosiči, ktorý som pripevnil na strechu kvôli tejto ceste cez celú krajinu. Predať takmer všetko, čo som vlastnil, mi vtedy pripadalo ako logická voľba, ale pár vecí som si nechal z dôvodov, nad ktorými som nemal čas sa zamyslieť.

„Čo urobíme?“ spýtal sa Xander a pozrel na mňa.

„Čo myslíš?“ Našiel som, čo som hľadal, a zavrel ho. Potom som zoskočil na zem a pristál pred Xanderom, ktorého oči boli väčšie než moje svetlomety.

Policajná hliadka a ďalšie dve terénne autá práve zaparkovali na príjazdovej ceste.

„Myslím, teda...“ Xander pozrel na novoprichádzajúcich, ako sa rozprávajú s Gideonom, potom stíšil hlas a otočil sa naspäť ku mne. „Čo urobíme? Má brokovnicu a sedemdesiatpäť percent času nevie, kto som.“

Obliekol som sa vhodne na túto príležitosť a na hrudi pocítil upokojujúcu váhu. Potom som si zapol a zaviazal kanady. „Napadlo mi, že pôjdeme nájsť otca.“

Prehrabal som sa v odkladacej skrinke, rýchlo si vzal čelovku a baterku a strčil ich do vreciek. Zastavil som sa len na chvíľu, aby som vedľa manuálu od auta zastrčil šachovú figúrku, malého bieleho ónyxového strelca, aby sa nestratila. Pravdepodobne sme mali pred sebou ešte hodinu dostatočného svetla, no mohol som sa mýliť a prehľadať štyridsať hektárov pôdy, ktoré otec vlastnil, môže trvať dlhšie. Ak vôbec zostal na pozemku.

„Nemyslíš, že by sme to teraz mali nechať na Gideona a políciu?“ spýtal sa Xander potichu.

Ozrel som sa späť k miestu, kde stál Gideon s ostatnými štyrmi policajtmi, ktorí tvorili celé policajné oddelenie v Albe. Všetci mali na bokoch zbrane a viac ako niekoľkokrát na mňa zazreli. Niežeby som sa im čudoval. Najmenej traja z nich mi už niekedy nasadili putá.

„Chceš povedať, že mám nechať chlapov so zbraňami, aby našli nášho otca, ktorý má so sebou brokovnicu?“ Nečakal som na Xanderovu odpoveď a otočil som sa k severnej časti pozemku.

„Počkaj!“ Xander ma chytil za lakeť. Stĺpol som a aspoň tu-cetkrát si zopakoval, aby som z neho nevymlátil dušu za to, že sa ma dotkol bez varovania.

„Pusti ma.“

Zrejme pochopil môj tón, pretože to urobil.

„Existujú pravidlá, Cam. Predpisy. Vedia, ako takéto veci vyriešiť. To posledné, čo potrebujeme, je, aby si vyletel z kože.“

Aha, a bolo to tu. Tá povýšenosť, ktorá kĺzala ako nôž po masle a ktorú Xander používal, keď si myslel, že vekový rozdiel dvadsaťpäť mesiacov medzi nami mu dáva právo vydávať rozkazy. Nikdy by neurobil rýchly, čistý rez, aby dosiahol, čo chce. Jednoducho ťahal tým mierne zúbkovaným ostrím, kým ste neboli príliš rozodretý, aby ste mohli niečo namietať.

Dával som prednosť priamejšiemu postupu s mäsiarskym nožom.

„Ty a tvoje pravidlá. Chceš mi tvrdiť, že keď na nich namieri brokovnicu, nestlačia spúšť?“

Xander ma vysmial. „Ale no tak, sú to chalani.“

„Si ochotný staviť otcov život na toho dvadsaťpäťročného tyrana, ktorý sa neobťažuje odpovedať do vysielacky a od chvíle, keď sa začali rozprávať, už najmenej štyrikrát otvoril puzdro na zbrani? Ja nie. Viem, kde je, a dostanem sa tam skôr ako oni.“

Xander otočil hlavu k malej skupinke, ktorú riadil Gideon, a ja som vyrazil po slabých stopách, o ktorých som vedel, že zmiznú, hneď ako narazíme na horskú trávu. Úplne stačili na

to, aby som zistil, kam mieril. Zanaďával som na nadmorskú výšku. Zvyknúť si na ňu by mi nezabralo viac než pár dní. Ale ja som nemal pár dní.

„Kam ideš?“ zavolať Gideon.

„Nájsť nášho otca!“ odpovedal mu Xander sebaisto. Nad jeho verejnou pretvárkou som prevrátil oči a pokračoval som ďalej.

Rýchlo ma dobehol a zaradil sa vedľa mňa, zatiaľ čo sme sa dostali na miesta, kde sa sneh už roztopil. Naše kroky boli rovnaké. Vždy to tak bolo. Aj výšku sme mali rovnakú, ale ja som mal dobrých osemnásť kíľ svalovej hmoty navyše.

„Dúfam, že vieš, čo robíš,“ povedal, keď stopy zmizli.

„Áno.“ Pohľadom som skúmal terén a hľadal akýkoľvek náznak, že otec prešiel tadiaľto.

„Vážne si myslíš, že vieš, kde je?“

„Ako dlho má tú fľašu aviváže?“ spýtal som sa, keď mi pod nohami zavrzgali kamene. Aspoň že nesnežilo.

„Roky.“ Xander pokrčil plecami.

„Správne. Najmenej desať rokov. Priniesla ju Paula Bradleyová, keď bol v ten rok chorý, pamätáš? Snažila sa pomôcť s praním.“

„Ako si to, dočerta, pamätáš?“

„Mojím prekliatím je vynikajúca pamäť.“ Otočil som sa k časti pozemku, kde bol pochovaný Sullivan. „Ver mi, mám v hlave veci, na ktoré by som veľmi rád zabudol. Spomínaš si, prečo ju nechcel použiť?“ Vyšli sme na svah a začali klesať späť dolu k línii lesa, vrchol sme mali po pravici, zatiaľ čo sme prechádzali úsekom pokrytým snehom.

„Sotva si pamätám, že ju priniesla pani Bradleyová.“

„Nedovolil jej ju použiť, ale odmietol ju vyhodit“, snažil som sa mu pripomenúť, no Xander na mňa len nechápavo pozrel.

„Má levanduľovú vôňu,“ odpovedal som si sám.

Xander sa nadýchol. „Mama.“

„Mama,“ potvrdil som, keď sme dorazili k stromom a začali sa predierať cez borovice. V tieni klesla teplota na nepríjemnú úroveň.